

танията на камен басейн и веднага разбра: та това бе известният стар фонтан на кръстопътя — нищо загадъчно нямаше! Какво ставаше с нервите ѝ?

Тя продължи по кея на невидимата река. Неочаквана мисъл я порази, като откритие: най-странното на тая мъгла бе, че тя не даваше сенки! Нещата и хората се плъзгаха наоколо, стопяваха се без да хвърлят каквато и да е сянка и това ги правеше безплътни и съвсем необикновени. Ах, да можеше изведнаж да се изчисти всичко, да блесне ослепителнобялото слънце, да се възвърне старият, познат, обикновен свят! Там всичко беше ясно, спокойно и сигурно!.. Тя погледна часовничето си, беше още много рано. Един автобус се спря на ъгъла. Без да мисли, тя скочи на платформата, обзета сега от внезапно раздразнение да навлезе повече, все по-навътре, до самото сърце на тая вездесъща мрачина, с някаква упорита решителност за борба. Тежката кола се задруса по паважа край стари здания, в чиито приземни етажи се мяркаха полуосветени дюкянчета — кръчми, гладачници, антикварски магазини. Мина по един мост, сетне зави зад градина с черни дървета, прилични на сгърчени